Балада

Що може знать про смерть дитя,
Що зна – дитя просте,
Що чує всім єством життя,
І дихає, й росте?

Зустрів я дівчинку в селі –
Їй вісім літ було;
Безладно кучері малій
Спадали на чоло.

Пістряве дрантячко на ній –
Дитя лісовиків...
А очі, очі – ой ясні!
Аж серцем я зрадів.

– Сестер, братів, скажи, мала,
А скільки в тебе їх?
Здивовано відповіла:
– Семірко нас усіх.

– А де вони? Скажи мені!
– Нас семеро-таки.
В Конвеї двоє, в чужині,
А двоє – моряки.

Ще двоє – там, за ворітьми,
В могилках сплять тихцем.
Та в хижі біля церкви ми
Із матір'ю живем.

– Ти кажеш: двоє в чужині,
Ще двоє – моряки,
І – сім вас! Поясни ж мені,
Бо не візьму втямки.

І повторя дівча ще раз:
– Нас сім – братів, сестер.
Сестричка й братик – двоє з нас
Лежать в землі тепер.

– Ось ти біжиш, бо ти – жива.
Як ніжки лопотять!
Якщо з сімох в могилі два,
Тоді вас тільки п'ять.

– Оті горбки – їх могилки, –
Відповіло дівча. –
Ось – дім, а там лежати їм
Плечем та й до плеча.

Бува, панчоху там плету,
Хустинку підрублю,
А то роботу відкладу
І пісеньку їм шлю.

Як сіло сонечко в бору
І вітерець затих,
Тоді я мисочку беру –
Вечерять біля них.

Померла перша Джейн, сестра, –
Стогнала день і ніч.
Та зжалився Бог – прийшла пора:
Пішла сестричка пріч.

На цвинтарі їй сниться сон...
А восени, хлоп'я,
Кругом могилки бігав Джон,
А доганяла я.

Коли ж сніжочок забілів –
Ох, ковзатись лишень! –
Та Джон, мій братик, захворів,
І ліг він біля Джейн.

– Як двійко в небеса пішло, –
Питаю, – скільки ж вас?
І вмить дівча відповіло:
– Семірко, пане, нас.

– Але ж померли двоє ті!
І жить на небі їм...
Та затялась – не збить з путі:
– О ні, усіх нас – сім!

Переклад О. Мокровольського

Джерело : www.ukrcenter.com